

Zpověď týraného dyslekticko-dysgrafického autisty

Letní měsíce jsou pro děti končícího předškolního věku poslední příležitostí prožít čas bez starostí a povinností. „Dnes naposledy jsem pasákem, králem luk zelených, zítra již budu jen školákem, zítra snad přijde sníh,“ recitoval mi vždy kolem 31. srpna po mnoho školních let tatínek. Škola dnešních dětí se, z mého pohledu bohužel, od té moje výrazně liší, lišila se ostatně škola mých prarodičů a rodičů od té moje. Jsou výchovné metody dnešního českého školství, pokud škola ještě vůbec smí vychovávat, správnou cestou k „vyškolení“ odolné osobnosti?

Dovolím si nyní na vlastním příkladu porovnat školství a výchovu 60. – 70. let 20. století s modelem dnešním.

I. Do školy mě vzali ještě jako pětiletého. Tou dobou jsem již z domova uměl číst a počítat, od rodičů jsem měl i solidní základ pro vlastivědu, a proto jsem se v první třídě chtěl blýsknout a předvést. Poté, co jsem nebyl pokaždé vyvolán, začal jsem odpovědi vykřikovat bez vyzvání. Paní učitelka Kuběnová mě po dvou varováních nekompromisně postavila do kouta „na hanbu“.

II. Před vánočními svátky jsem v první třídě využil chvilky, kdy jsme nikým nehlídáni po odchodu paní učitelky a spolužáků do školního skladu spolu zůstali sami v opuštěné třídě, a políbil spolužačku. Oba jsme pak o svátcích dostali spalničky.

III. Ve čtvrté třídě o mně paní učitelka Lébllová před rodiči na třídní schůzce řekla, že se pohybuji na hranici normálnosti. Tatínek ji uštěpačně požádal, aby rodičům vysvětlila, kudy je hranice normálnosti vedena. Byla vedle, a tak jsme oba od té doby měli „o kamarádku více“, což se vcelku zákonitě promítlo především v mých vysvědčeních.

IV. Přibližně v téže době mi při vysypávání odpadků do popelnice spadl z koše na chodník salátový list. Kolemjdoucí pán mě vyzval, abych jej zvedl a vhodil do popelnice. Vzдорovitě jsem nechal list ležet a běžel po osmaosmdesáti schodech domů. Onen muž mě nelenil pronásledovat, byl natolik zdatný, že stihl okamžik, kdy jsem za sebou zaklapl dveře. Na první zazvonění mu tatínek otevřel a poté, kdy vyslechl „obžalobu“, mě poslal, abych šel list zvednout.

V. V šesté třídě ocenil pan učitel Mařík, který mimochodem uměl vyrušujícího spolužáka od tabule bolestivě přesně trefit křídou až do poslední lavice, moji slovní úlohu z matematiky slovy: „Máš dobře vypsanou nohu. Výsledek je ale správný.“ Téměř ve stejné době mě paní učitelka Hužerová při hodině ruského jazyka vyvolala se slovy: „Ребята смеяйтесь, Станда будет читать.“

VI. V osmé třídě jsme v chemické laboratoři vyrobili čpavek. Pan učitel Kuks mě tehdy vyzval, abych ke čpavku přičichl. Učinil jsem tak, aniž bych byl poučen o následcích.

VII. Při cestě z lyžařského kurzu v Krušných horách zapadl náš motoráček u stanice Rusová do hluboké sněhové závěje. V noci ve vagonku mrzlo, ředitelka Vondráčková však, nemajíc o nás žádných zpráv, uklidnila rodiče ujištěním, že se nemůže nic stát, neboť s dětmi je její zástupce Mařík.

VIII. V deváté třídě jsme předstírali, že neslyšíme pana učitele Zahradníka, který nás z okna školy na

školní hřiště volal, abychom přišli na odpolední vyučování dílen. Hodina se nekonala, v třídní knize se neobjevil žádný zápis. O týden později jsme vstupovali do dílny s obavami. Byli jsme vyzváni, abychom si vybrali „injekční stříkačku“, lať, kterou o náš zadek posléze bolestivě přelomil.

IX. Tělocvikář Pyšl nás, méně sportovní gymnazisty, oslovoval jednotně: „Balvane!“ Památná věta zněla, že při volejbale, „kam dosáhneš jednou prackou, dosáhneš i oběma, balvane“. Tentýž profesor zorganizoval branné cvičení tak, že jsme opouštěli školu s plynovými maskami v mracích štiplavého plynu. Ten pak nešlo po několik dnů vyvětrat, přesto se dále vyučovalo. Profesorka Vichrová nás brilantně provedla dějinami hudby, zároveň nás však nutila, abychom při zpěvu dýchali bránicí. Běda tomu, jemuž se pohnula ramena.

X. Těch zabavených a nevrácených mincí po přistižení při hře „čáry“, těch karet, zabavených při přestávkovém mariáši...

Vezměme to nyní summa summarum dnešními očima.

* * *

I. V první řadě by bylo konstatováno, že dítě je evidentně hyperaktivní. Ředitel(-ka) příslušné školy pak pochybil (-a) již při zápisu. Chlapec neměl být do školy vůbec přijat, bylo na místě zařadit jej do předškolní výchovy. Postup učitelky byl zcela nevhodný, bude jí to vytknuto. Věc bude řešena s rodiči a výchovnou poradkyní (výchovným poradcem).

II. Evidentní pochybení třídní učitelky, hraničící s trestným činem. Šíření nakažlivé choroby, ohrožování mravní výchovy mládeže, konzultace s psychologem nezbytná.

III. Učitelka chybně označila znaky autismu za hranici normalnosti. Otec neměl pak možnost získat vyčerpávající odpovědi na internetu.

IV. Šikana a týrání dítěte. Bude nutné věc řešit s OSPOD.

V. Urážlivé zesměšňování dysgrafie a dyslektika. Namísto toho byla „třeba částečná redukce učiva, poskytnutí delšího času na vypracování úkolů, používání speciálních pomůcek (např. počítač) a především hledání jiných cest vzdělávání“ (srov. heslo Dyslexie. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Dyslexie>). V případě slovních úloh se doporučuje „žadavat veškeré úkoly s dostatečným časovým předstihem“ (srov. heslo Dysgrafie. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Dysgrafie>). Tamtéž se lze dočíst, že se má umožnit „volné čmárání na ploše“.

VI. Ublížení na zdraví z nedbalosti.

VII. Důvod ke stížnosti a minimálně k odvolání ředitelky z funkce.

VIII. Úmyslné ublížení na zdraví. Důvod k okamžitému zrušení pracovního poměru učitele.

IX. Šikana.

X. Krádež.

Do života bych tedy vstoupil s diagnózou týraného dyslekticko-dysgrafického autisty.

Tážete se, proč jsem tuto diagnózu a zážitky z dětství a mládí nesvěřil panu prezidentu Klausovi a senátorům před jmenováním soudcem Ústavního soudu?

Neměl jsem úmysl je zatajit, poněvadž jsem je pokládal a pokládám za běžné a normální. Soudím, že pan prezident a většina senátorů rovněž.

Mohu dodat, že na všechny zmiňované učitele a profesory s láskou vzpomínám. Nejsem sám, na abiturientských srazích je dodnes o čem povídat. Ještě štěstí, že v dobách mé školní docházky nebyla známa asertivita, rodiče a učitelé si jedni druhých navzájem vážili, slova jedněch nebyla druhými znevažována a hlavně, stát se do toho všeho, ač se celý příběh odehrál za dob komunistických, kupodivu pletl daleko méně, než dnes.

Mým velkým učitelkám a učitelům budiž zachována věčná památka ...

JUDr. PhDr. Stanislav Balík,
advokát, bývalý soudce Ústavního soudu

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nebezpečný návrh novely zákona aneb Cesta do pekel je dlážděna těmi nejlepšími úmysly. Actio popularis – dobrý sluha, ale špatný pán](#)
- [Třpyt a bída DPP](#)
- [Lesk a bída klouzavého mandátu](#)
- [GDPR pro samostatné advokáty](#)
- [GDPR kontra zásada veřejnosti](#)
- [Proboha, nepohrávejme si s myšlenkou na zrušení Senátu – aneb I každý populismus musí mít svou mez.](#)
- [Proč máme málo soudců-mužů? Není to diskriminace?](#)
- [Zpověď týraného dyslekticko-dysgrafického autisty](#)
- [Právo stále bují aneb Právní život](#)
- [Glejt pro podpantofelníka](#)
- [Léto versus generátor spisů aneb Právní život](#)